

Елин Пелин
Една крава

Една крава, идейки от Слатина или Горубляне, минаваше край царския дворец.

Тя видя пред голямата желязна порта струпан много народ. Това я уплаши. Тя поиска да побегне, но остана. Може би тя не знаеше улиците, може би не можеше да ходи по паважа, защото беше свършено боса.

А може би в нейния тайнствен мозък се породи онова същото любопитство, което беше спряло и струпало хората там.

Какво ставаше в нейната мълчалива душа?

Тя се спря, проточи мършавата си шия, повдигна незлобивата си глава над цилиндри, дамски шапки и погледна.

Тогава в нейните големи бадемовидни очи, красиви и пълни с желаниа и скръб като на млада вдовица, аз видях не тъпото, плоското и безлично човешко любопитство, което се подаваше из очите на струпалите се там хора. Не, в очите на това животно светеше едно умиление и едно желание, едно възхищение и един привет, едно добро сърце самичко и скромно.

Тя се обърна и ме погледна, усетила може би моето внимание и съчувствие, после по-високо повдигна главата си и почна да гледа със същия добър възторг през голямата желязна порта.

Кого гледаше това тайнствено животно, попаднало така случайно между хората? На що се радваше? От що се възхищаваше?

Царят ли видя и взе някое случайно негово кимване за поздрав към нея?

Аз я погладих дружески по челото. Кравата ме погледна, като че ми каза нещо, и пак устреми красивите си очи там нейде зад желязната порта.

Тогава аз разбрах, че това нещастно некултурно животно не се възхищаваше с възхищението на публиката...

Не!

Тая милоока крава се радваше на разкошната зелена тревица в двора.

КРАЙ

© Елин Пелин

Източник: Словото

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/5747>]